

Dag 737 - zondag 4 januari

De zon zit uit, de wind is gaan liggen en we zijn allemaal uitgeslapen op een treffelijk uur. Dat vraagt om een ritje naar de zee! We vertrekken al heel vroeg naar een verlaten stukje strand vlak bij het Zwin. Alleen is het niet zo verlaten vandaag. Er zijn nog hondenmensen die duidelijk hetzelfde idee hadden opgevat. ☺ Kasper kent het zeetje wel heel goed lijkt me. Achteraf zal ik van zijn baasje vernemen dat ze een huis hebben in Knokke. Haha, dat verklaart wel heel veel. Zo piepen en sleuren zodra we de auto geparkeerd hebben!

We hebben een lange lijn mee voor Kasper en Lagun mag vrij zodra we op het strand zijn. En los gaat ie! Hij zou de poten van onder zijn lijfje rennen maar hij heeft zijn prioriteiten: eerst het sop in! De zee staat wild, overal liggen bergen van schuim en ik krijg het al koud bij het idee van pootjebaden alleen, maar niet onze viervoeters. Lagun duikt zonder aarzelen het grote water in en maakt dolle bokkesprongen en Kasper... die gaat plat op zijn buik liggen in het ondiepe stuk. Onze eigenste nieuwjaarsduik. ☺

We stappen een heel eind door en Lagun gaat hallo zeggen aan zowat elke viervoeter die we tegenkomen. Hij doet het allemaal zeer welgemanierd en komt meteen terug wanneer ik hem bij me roep. Ook wanneer mijn stem het af en toe laat afweten en ik niet kan schuifelen door mijn droge lippen.

Na een goed uur stappen komen we bij een machtige golfbreker. Aan ons deel is de zee nog relatief teruggetrokken en rustig maar aan de andere kant van de golfbreker woedt het water wild en komt het een tiental meter verder het strand op. Ik stop om enkele kiekjes te nemen maar had niet gerekend op mijn viervoeter die het gevaar aan de overkant niet zou zien. Lagun rent zonder nadenken de golfbreker over en duikt het wilde water in. Hij wordt helemaal kopje onder gezogen en ik sta als verlamd aan de grond genageld. Ik zie dat hij me zoekt. De dappere jongeling blijft verbazingwekkend kalm maar is geen match voor de krachtige stroming en wordt meegesleurd. Gelukkig richting strand! Ik roep uit volle borst – en paniek – en Lagun klautert de golfbreker op richting mijn stem. Kliederend of niet, ik stort me op hem en neem hem stevig in mijn armen, de tranen in mijn ogen. Lagun is zich van geen kwaad bewust. Integendeel, hij lijkt nog wel eens te willen gaan. Aaaaah, niks daarvan! Ik ben zo al een paar jaar van mijn leven kwijt. We maken rechtsomkeer. Ik zal nog een uurtje nodig hebben om weer helemaal tot rust te komen maar Lagun rent alweer even onbezorgd rond op het strand en gaat ongetwijfeld zijn verhaal vertellen aan al zijn vriendjes daar.

We zijn terug thuis in de vroege namiddag, met een gezonde bloes en smile op de snoeten. Lagun en Kasper gaan dromen over hun exploten en schrikken zich allebei een bult wanneer een uurtje later de bel gaat en het baasje van Kasper aan de deur staat.

Lagun ziet de bui al hangen en probeert Kasper meteen te verleiden met een spel. Dat lukt hem ook. Maar sorry vriendjes, de vakantie zit erop. Kasper gaat naar huis.

Lagun treurt duidelijk om zijn grote kleine vriend. Hij komt niet meer van zijn kussen af. We profiteren ervan om ons huisje opnieuw te laten blinken en schitteren en zetten een stand-up comedy show op om het weekend af te sluiten.

Lagun zit heel ver in gedachten verzonken wanneer de comic zijn applaus in ontvangst neemt en wipt een meter omhoog van het geluid! Ik moet een lachje onderdrukken. Waarom is dat toch zo grappig om iemand te zien schrikken? Dat vond ik deze voormiddag op het strand zeker niet ...

We duiken vroeg onder de wol en Lagun maakt daar geen probleem van.

Dag 738 – maandag 5 januari

Mijn eerste dag terug naar Brussel en oh wat een vreselijke nacht heb ik achter de rug! Ik ben beneden in de zetel komen slapen – nu ja, “komen liggen” want van slapen is niet veel in huis gekomen. Lagun heb ik ook meteen los gelaten uit zijn bench toen ik merkte dat ie wat onrustig begon te worden door mijn aanwezigheid maar hij is meteen op zijn kussen gaan liggen wanneer ie merkte dat ie me niet kon verleiden tot een spel.

Wanneer Bart beneden komt om naar zijn vroege shift te vertrekken, merkt hij zelfs niet dat Lagun uit zijn bench op zijn kussen ligt. 😊

Ik vertrek een half uurtje vroeger naar het station vandaag om mijn abonnement te gaan laten verlengen. En gelukkig maar want er staat een lange rij aan het loket. We zijn net op tijd klaar voor onze trein van half acht. De meneer achter het loket wil graag nog een babbeltje slaan over die flinke hond die zo braaf en gedwee mee schuift en die ongetwijfeld flink mee rijdt in de trein. Inderdaad meneer dat doet ie flink, maar vergeef ons, we moeten rennen!

Lagun krijgt zijn bakje korrels met hondenrijst pas op het werk. Hij maakt er een echte kliederboel van. De rijst ligt overal verspreid. Mooi hoor...

Vanaf half twaalf mogen we naar de nieuwjaarsreceptie beneden in de vergaderzalen. Ik twijfel even om Laguns jasje aan te doen maar zie daar vanaf. Iedereen zal hem ook de beste wensen willen geven. En of ik gelijk zal krijgen. Zelfs tijdens de speech van de voorzitter trachten mensen achter me Lagun bij zich te lokken. Gelukkig kan ik Lagun met 1 kleine berisping wel bij me houden. Een boze blik naar de collega's in kwestie, doet hen ook hun fout inzien.

Het wordt niet bepaald de meest leuke start van het nieuwe werkjaar. Het is nokvol en berewarm in de zalen. Lagun ligt binnen de kortste keren strike op de grond en de catering klimt telkens over hem heen. Ik wil hem wel elke keer weer bij me roepen, opzij, maar het hoeft niet voor hen en eerlijk gezegd ben ik hen daar dankbaar voor. Lagun ziet echt af. En hij niet alleen.

We blijven voor de speech en nog een glaasje maar we druipen al vroeg af naar huis.

Een rechtstreekse trein is er niet op dit uur van de dag. We moeten overstappen in Gent. Daar hebben we twintig minuten op het perron. Ideaal om wat te oefenen niet? Tuurlijk wel.

De duiven trachten het Lagun extra moeilijk te maken en paraderen voortdurend voor onze neus. Het wordt hard werken voor allebei en net wanneer het begint te lukken, komt er een blinde dame met haar begeleidingshond op ons perron staan. De moed zakt me een beetje in de schoenen maar Lagun doet prima verder. Hij reageert even heel alert op de andere hond maar die blijft gelukkig onverstoorbaar bij zijn vrouwtje en Lagun geeft me zijn onverdeelde aandacht. We doen blijfoefeningen, we wandelen aan de voet terwijl Lagun zijn eigen leiband draagt en die achteraf netjes

afgeeft. We doen wat houdingen, we oefenen de 'keer om'... en daar is onze trein al zie. De tijd vliegt wanneer je je amuseert. ☺

Thuis voor zijn avondeten wil ik Lagun een vork laten oprapen. Hij heeft duidelijk zin in zijn bakkie eten maar weigert pertinent om die vork aan te raken. Frustrerend voor allebei! Wat een koppig hondje toch soms. Ik laat zijn kom eten op het aanrecht staan en ga wat stoom afdalen in de living. Lagun jammert en blijft aan zijn eetbak staan. Ik keer terug en vervang de vork door een metalen sleutelhanger. Pas na veel aandringen wil hij me die wel geven. En hij doet het nog relatief netjes ook. Hij laat zijn beloning goed smaken!

's Avonds lijkt het grut wel wraak te nemen. Hij speelt met onze voeten: ik wil buiten, neen binnen, neen buiten, neen... Argh. Waar is Kasper wanneer je die nodig hebt?! ;-)

Dag 739 – dinsdag 6 januari

Lagun gaf geen vermoeide indruk gisteravond nadat ik hem de laatste keer had buiten gelaten. Hij stond daarentegen helemaal wild en wilde spelen.

Ik heb dat dan ook maar even gedaan want anders zou er van slapen niks in huis komen.

En blijkbaar heeft het geholpen. Hij is zonder mokken in zijn bedje gekropen en heeft me zonder te piepen laten slapen tot acht uur. Ideaal, zo kom ik er terug boven op.

De burens hebben sinds enkele weken een pupje in huis. De laatste dagen horen we het steeds vaker blaffen. Ik denk dat het het moment is om de twee buurjongens eens aan elkaar voor te stellen voordat Lagun meedoet in het blafconcert.

Deze ochtend eet mijn kereltje voorbeeldig. Hij pakt de metalen sleutelhanger perfect en van de eerste keer op en geeft me die netjes af als oefening voor zijn ontbijt.

Lagun krijgt nu al een dikke week van die hondenrijst van Max bij zijn korrels en ik vind dat zijn vachtje er dik op vooruit gaat. Zijn gewicht nog niet echt maar hij staat goed vind ik. Mijn mooie kereltje toch.

Alleen... deze ochtend uit ie zijn dankbaarheid toch in scheetjes. Ik hoop maar dat ik er niet verkeerd aan doe met die rijst bij zijn korrels. Hij eet op zijn minst wel genoeg... maar vandaag eet hij precies rond de rijst. Huh? Ik snap er niks meer van. Alle korreltjes zijn op deze keer.

Tijdens de dag doen we nog wat kleine oefeningetjes tussen mijn werk door maar Lagun slaapt voornamelijk.

Na het werk rijden we snel even naar Decathlon om spullen voor onze reis en 's avonds komt Elke langs. Lagun snapt dat ze geen hondenmens is en geniet mee van ons gekakel - van op zijn kussen.

Bart wil hem eten geven deze keer maar laat de rijst achterwege. Gewoon korrels met een klein beetje water. En smullen dat Lagun doet! Tot de laatste korrel.

Dat is nu toch eens godgeklaagd hé. Enfin, ik ben blij hoor dat ie de korrels opnieuw zo eet maar waarom kan dat dan niet altijd bij mij ook? Heeft een hond nu variatie nodig in zijn eten of niet?!

Dag 740 – woensdag 7 januari

Deze ochtend geef ik Lagun opnieuw zijn eten. Korrels met water en een klein beetje rijst. De rijst blijft over. Zucht. Ik zal die zakken toch niet voor niks gekocht hebben? Enfin, afwachten hoe dit verder loopt, hoe lang Lagun zijn droge korrels zal willen blijven eten deze keer.

Deze ochtend verstopt hij zich wederom in de tuin als het tijd wordt om door te gaan. Ach neen toch hé... Ik ga hem halen met zijn gewone halsband en zeg niks. Hij lijkt te snappen dat dit niet het moment is om me zo op de proef te stellen. Zijn vestje laat ik nog achterwege maar niet lang want ik merk dat hij toch zenuwachtig rondkijkt en trekt aan de lijn om er bij weg te komen. Zodra hij het aan krijgt, berust hij er dan wel weer in.

Vanochtend horen we de pup van de buren opnieuw blaffen in de tuin. Deze keer grolde Lagun maar hij zweeg vrijwel onmiddellijk op bevel. Ik heb de buren met hun nieuwe aanwinst nog niet gezien buiten op straat. Misschien moet ik maar eens 'proactief' gaan vragen of we de twee aan elkaar mogen voorstellen.

Deze ochtend zitten we op een andere plaats in de trein en we krijgen een mevrouw schuin voor ons die voortdurend zit te staren naar Lagun. Vervelend. Ze wil duidelijk zijn aandacht. Pas wanneer ze haar hand uitsteekt, vraag ik haar echter om hem niet aan te raken en dat respecteert ze dan ook wel. Maar ze blijft oogcontact zoeken met Lagun. Die slaapt gelukkig tot we in Brussel aankomen.

Maar dan gaan zijn oogjes terug open en zit die mevrouw daar nog steeds verlangend te staren naar onze kleine vriend. Ik word er een beetje ambetant van. Wil ze dan dat hij ineens opspringt en bij haar komt flokken? Allicht wel. Sommige mensen denken toch echt niet na en zijn zo egoïstisch. Niet elke lieve, mooie hond die je tegenkomt op straat – of in de trein – is de jouwe om te aaien. Verdorie toch. Mijn bloed begint te koken als ze plots weer haar lokgeluidjes begint te maken naar Lagun.

“Mevrouw!” ... Ze kijkt me zelfs niet aan. Mijn berisping van het mens komt te laat. Lagun is helemaal onrustig geworden en tracht nu vanonder de zetel te komen. “Bedankt hé”, zeg ik nog geïrriteerd in haar richting.

Ze lijkt plots te beseffen wat ze heeft gedaan en kijkt nu helemaal de andere richting uit. Blij dat ze een hulphond in opleiding heeft kunnen testen en eindelijk na een uur gestaar en gelok heeft kunnen doen falen?! Pffff.

De rest van de dag is Lagun ook wat aandachtsgeil. Hij gaat voortdurend bij iedereen zijn speeltjes presenteren en komt zelfs bij mij wat flokken. Ja, bij mij mag je liefje. Ik geniet daar ook wel eens van! ☺

Thuis 's avonds rammelt de kleine duvel opnieuw met onze voeten. De laatste tijd heeft hij het op om buiten te willen, dan meteen terug binnen om onmiddellijk weer aan het raam te krabben om buiten te mogen. Twee keer maar geen drie keer kereltje, blij nu maar wat buiten.

Zijn diner vanavond bestaat uit korrels met water. En hij laat het hem nog smaken ook. Wat een vreemd hondje ben jij toch Lagun...

Bart gaat al vroeg slapen. Nog een beetje te vroeg om Lagun al in zijn bed te stoppen en te verwachten dat hij ons niet wakker huult vannacht. Ik train nog wat met mijn kleine man. Vandaag

doet ie voor de eerste keer een 'recul' (achterwaarts stappen terwijl hij naar je blijft kijken) gewoon te midden van de living. Hij zou zich kunnen omdraaien en zo verder stappen, maar hij doet het niet. Super! Hij gaat ook mijn (oude ;-)) gsm halen en geeft hem netjes af. Net zoals de afstandsbediening. En raapt mijn portemonnee op. Alles gaat prima. Tot ik een lepel laat vallen en hem vraag om die op te rapen. Hij weigert pertinent. En ik wéét dat hij begrijpt wat ik hem vraag. Grrr. Zelfs wanneer ik de lepel zelf opraap en hem die tracht te laten vastnemen, gaan zijn kaken stijf dicht op elkaar en wendt hij zich af. O-ooo... Ik herinner me nog die zalige foto van jou als pup met een vork in je snoet schat. Wekenlang heb je gespeeld met mijn bestek. Waarom nu niet meer?

Ik moet een manier vinden om metalen voorwerpen opnieuw leuk te maken voor meneertje. Ik leg een klein snoepje op de lepel en laat het hem van op de lepel nemen. Dat doet ie wel. Oef. Volgende keer proberen om iets aan de lepel te wrijven waardoor ie meer contact met het metaal nodig heeft. En intussen maak ik de lepel vast aan zijn trektouwtje. We spelen wat met het touw en ik zie dat hij toch af en toe de lepel tussen zijn tanden krijgt. Per ongeluk en geheel tegen zijn zin maar hij stopt tenminste niet met spelen.

Het wordt ook tijd voor ons beiden om in bed te gaan. Mijn sokken uittrekken doet ie al goed maar zou ie ook mijn broek kunnen uittrekken zoals Galia bij Lies doet? Ik probeer het even. En ja hoor, dat vindt ie precies wel leuk! Alleen moet ik hem nog duidelijk maken dat ie ook aan mijn tweede broekspijp moet trekken om de broek zonder scheuren uit te krijgen. ☺

Uiteindelijk liggen we om tien uur in onze respectieve nestjes. Lagun jammert even maar niet lang en we slapen allemaal lekker door.

Dag 741 – donderdag 8 januari

Geen sporen van stress bij Lagun deze ochtend. Oef. Het is acht uur wanneer ik beneden kom en hem bevrijd. Ik laat Lagun niet buiten in de tuin maar vraag hem om zijn leiband te halen en dat doet hij met veel plezier! Als beloning doe ik hem zijn bandje om en gaan we meteen wandelen. Nu is het nog droog maar de rest van de dag belooft regenachtig te worden.

En wat zal ik gelijk krijgen...

Er staat een stevige wind en Lagun doet wel een beetje gek maar hij is controleerbaar.

Thuis krijgt hij als ontbijt korrels met water maar hij raakt ze niet aan.

Ik maak er geen drama van maar vergeet ze wel weg te nemen.

Lagun vraagt om buiten te mogen. Misschien moet hij wel eerst een worstje draaien om wat plaats te maken voor zijn ontbijt. Hij heeft nochtans tijdens onze wandeling al flink zijn best gedaan.

Ik laat hem nog wat in de tuin maar merk dat hij gewoon aan het raam blijft staan, naar binnen te kijken. Zonder te vragen om terug binnen te mogen. Rare hond! Zou hij zich nu verschansen omdat hij denkt dat we alsnog naar Brussel gaan en hij zijn jasje zal aan krijgen? Hij is het niet gewoon om me op mijn thuiswerkdagen meteen gekleed en niet in pyjama te zien beneden komen. Hij linkt het allicht aan een dagje Brussel.

Over de middag gaan Bart en ik boodschappen doen in de Colruyt. En uiteraard nemen we Lagun mee. Het kleine grut laat zich zo hier en daar afleiden door een kruimel op de grond of de geur van de slagerij maar al bij al stapt hij heel netjes mee met ons. Ik ben weliswaar wat aan de lompe kant en laat een mascara vallen. Ik ben al op weg om het zelf op te rapen wanneer ik beseft dat ik dat toch beter aan Lagun vraag. ;-)) En hij doet het nog ook. Alleen geeft hij de mascara niet aan mij maar legt hij die terug in de rekken. Vind je dat ik dat niet nodig heb schat? ☺

Ik zeg niks en we gaan door. Zo nu en dan laat ik hem een oefening doen en hij heeft de smaak te pakken.

Aan de kassa laat ik opnieuw de mascara uit de kar vallen. Deze keer is er geen rek om het terug te leggen en krijg ik het dan toch aangereikt door de lieverd. Flink! Zo gaat het ook met zijn leiband die uit mijn handen glipt. Ik buk me niet maar vraag aan Lagun om me zijn leiband te geven. En hij doet het voorbeeldig! Yes!

Ik beproef mijn geluk verder en vraag aan de kassierster of Lagun mag "betalen". Ze kijkt me even wat vreemd aan maar snapt het en lacht wanneer ze ziet hoe Lagun mijn bankkaart op de kassa legt. ☺ Oh ik ben zo trots. We gaan met de lift naar de parking beneden. Het is Laguns eerste keer in die grote lift en aanvankelijk toont hij zich wat aarzelend maar zodra hij ziet dat de lift geen doorkijk is, komt hij tot rust.

Iets na de middag schrik ik op van smikkelgeluiden. Of beter: slobbergeluiden. Lagun is aan het eten maar intussen zijn die korrels van deze ochtend natuurlijk al helemaal uitgezet en wak door het water. Maar het smaakt hem ineens en hij slobbert zo zijn hele bakje leeg.

Deze avond krijgt meneertje korrels met koude appelmoes. Een lekkernij blijkbaar want ik hoef het hem geen twee keer te vragen nu.

Bart en ik zijn best moe en gaan al relatief vroeg slapen. Ik vrees even voor Lagun maar ook hij lijkt vermoeid genoeg en gaat bijzonder vlot in zijn bench, om tien uur al. Ik was natuurlijk voorzienig geweest en had hem al een uur eerder buiten gelaten voor zijn laatste plasje en hoopje. De routine was doorbroken.

Dag 742 – vrijdag 9 januari

Ik kom van heel erg ver wanneer mijn wekker afgaat. Oh wat heb ik geen zin deze ochtend om op te staan en naar Brussel te moeten.

En Lagun precies ook niet. Hij ligt met zijn voorpootjes over elkaar gekruist en zijn kopje er boven op stil in zijn bench. Hij maakt geen aanstalten om op te staan.

Wanneer ik zijn bench open doe, kijkt hij me zelfs verbaasd aan heb ik de indruk. Mag ik er nu al uit vrouwtje? (Ik heb me toch niet vergist van uur hé, mijn wekker heeft me toch niet liggen? Neen hoor, het is kwart voor zeven...)

En dan plots lijkt hij te beseffen dat de dag begint. Hij veert recht, pakt snel zijn oranje puppykussen (we gaan nergens zonder het puppykussen) en komt flodderen. Aaaaa... zit er dan toch leven in kereltje? ☺

Leven wel maar eetlust geenszins. De korrels met appelmoes kunnen niet boeien deze ochtend. Ik ontbijt zelf op mijn gemak en we zetten aan naar onze hoofdstad. Door weer en wind. Het waait behoorlijk stevig vandaag en 't ziet ernaar uit dat er nattigheid boven ons hoofd hangt. Dat wordt een lastig dagje voor Lagun ongetwijfeld...

Vlak voor we aan het werk komen, zie ik Jan en Maryse ons inhalen iets verderop. Zij hebben de hoek afgesneden terwijl Lagun zijn plasje doet. De wind zit echter helemaal verkeerd. Voor ons toch. En Lagun vangt overduidelijk hun geur op. Hij wordt onhandelbaar en ik zal er nog een extra tien minuten over doen om hem te kalmeren en terug onder appel te krijgen.

Eindelijk aangekomen in ons bureautje, zwier ik mijn rugzakken af en neem ik het kleine grut mee naar de waterfontein en koffiemachine. Ik heb zo een vermoeden dat hij zich niet zal kunnen weerhouden van uitbreken naar Maryses bureau en tref mijn voorbereidingen. Ze had nog een kaartje tegoed van me en ik laat het Lagun dragen. Een paar passen netjes in de gang naast me en dan geef ik hem vrij. Hij patineert even ter plaatse maar stormt dan zonder aarzelen, maar met kaartje, naar Maryse. Ik hoor haar lach uit haar bureau komen en een staartje tegen een kast bonken van contentement. Ja, kaartje afgeleverd denk ik dan. En hoe! Geen streepje kwijl, geen kreukje, niks. Mooi.

Later in de voormiddag neem ik Lagun op sleeptouw naar de personeelsdienst. Nu moeten we een verdieping naar beneden, tot vlak voor Jans bureau dus een leiband lijkt me deze keer wel aangewezen.

Het is bakje vol op de personeelsdienst en meneertje krijgt weer knuffels à volonté. Hij ondergaat het allemaal bijzonder kalm. Hij geniet als een echte heer die wordt bediend door zijn personeel. ;-)

Terug buiten uit hun bureau wordt onze vriend al wat meer onrustig en ongedurig. Ja, Jans bureau zit daar om de hoek, dat weet ik. Maar daar gaan we niet heen. Lagun probeert nog heel eventjes maar volgt me al snel en gedwee de andere richting uit.

Op onze terugweg passeren we opnieuw het bureau van Maryse en opnieuw probeert hij daar binnen te stormen. Maar ze is er niet en deze keer hang je aan de leiband hé kereltje. Gedraag je! Heb je nog niet genoeg aandacht gekregen misschien? En alsof hij mijn gedachten kan lezen, valt hij in de pas en stapt hij netjes mee tot aan ons eigen bureautje.

De hele middag droomt hij ongetwijfeld van zijn uitstapjes. Tot hij merkt dat ik me klaar maak om te vertrekken naar huis. Wat voor mij een moment van blijdschap is om het weekend tegemoet te treden, is voor de kleine man een moment van horror. Hij verstopt zich opnieuw onder de bureaus van Sarah en Yaël. Hij heeft intussen wel door dat zij mee in het complot zitten en blijft net buiten hun handbereik. Grrr, zo ga ik mijn trein nog missen. Ook de truc om "door te gaan zonder omkijken en hij zal wel volgen" werkt niet weet ik uit ervaring.

Bovendien vermoed ik dat hij nog een worstje moet draaien ook, dus veel tijd rest er ons niet meer. Ik speel dan maar boeman, trek hem vanonder het bureau, doe zijn jasje en leiband om en zonder iets te zeggen, stap ik door. Hij gaat eventjes volledig in de remmen maar dat duurt niet lang. Hij moet ook wel voelen dat het me menens is.

Ik houd even halt aan de grasperkjes maar meneertje doet niks. De trein kan er elk ogenblik zijn. Ik stap door. In de gang naar het perron zie ik het grut zenuwachtig worden. Ai neen toch?! We beginnen te lopen en hij kijkt me dankbaar aan: hij weet dat ik het begrepen heb en dat we zo snel mogelijk naar zijn afgelegen plekje op het perron buiten spurten. Daar draait hij toch wel vlotjes een worst van een halve kilo. Ik heb nog net de tijd om die op te ruimen, weg te gooien in de vuilbak en de trein in te stappen. Pfff... wat een start van het weekend!

Het is echt herfstweer buiten maar ik heb een frisse neus nodig en ik denk Lagun ook. Bart kijkt ons aan alsof we twee gekken zijn maar trekt toch ook zijn jas en schoenen aan en stapt met ons mee. Het wordt een heel lange, deugddoende wandeling waarbij we alle kanten worden uitgeblazen door de wind. Lagun is in de zevende hemel en duikt van plas naar plas.

Achteraf krijgt hij nog een ringbeentje en daar gaat hij tevreden op liggen sabbelen.

Dag 743 – zaterdag 10 januari

Iedereen heeft prima geslapen en Lagun is heel netjes zijn bench in gegaan.

Eetlust ontbreekt weliswaar deze ochtend. Of hij heeft gewoon geen zin in de korrels met hondenrijst. Dat zal enkel zijn voor in het bijzijn van Max. Ofwel wil hij die rijst gewoon warm? Dat valt misschien nog eens te proberen...

Deze voormiddag mag hij mee naar de Mediamarkt en AS Adventure. We beginnen in de AS Adventure. Een van de helpsters ziet ons binnen komen en stelt ons meteen voor om de lift naar de winkelverdiepingen te nemen. Geweldig want ik zie in de verte een open trap en weet dat dat niks voor onze stoere jongen is. Wanneer we op onze verdieping aankomen en de lift uitstappen, laat Lagun zich plat op de grond vallen. Wat is me dat nou? En dan zie ik het: recht voor ons, in het midden van de winkel, is er de grote diepte. Het zijn rondomrondiverdiepingen en je kan mooi naar beneden kijken. Tja, die hoogtevrees heeft ie van mij geërfd wellicht maar kom op jongen, je moet je er toch over zetten. Ik tracht hem af te leiden met wat spel en een hoog stemmetje, trek me niks aan van de blikken van omstanders waarop staat te lezen dat ze klaar zijn om het gesticht te bellen voor ons en vol vertrouwen krijg ik mijn kleine man door de winkel. Nu ja, ik vol vertrouwen... Lagun wil precies onder de radar blijven en sluipt eerder dan te stappen.

In de Mediamarkt is onze dappere jongeman al meer op zijn gemak. Al heeft ie nu geen zin meer om oefeningen te doen. Betaal jij maar zelf aan die kassa vrouwtje!

Ook thuis heeft ie zijn goesting nog niet teruggevonden. Wanneer we uitstappen, loopt ie het huis binnen zonder zijn leiband te dragen. Ik vraag hem zijn leiband op te pikken – anders doe ik hem niet uit (maar dat snapt Lagun natuurlijk niet) – en hij kijkt me aan alsof ik marsmannetjes spreek. Uiteindelijk zal ik hem wel krijgen maar het kost wat tijd vandaag.

Deze namiddag hebben we groepstraining in ons centrum. Er staat nog steeds een felle wind en alle hondjes hangen het een beetje uit. Tazia, de Mechelse herder, is opnieuw van de partij en als ervaringsdeskundige mag ik me over haar en haar baasje ontfermen. Ik had gehoopt te kunnen mee trainen met Lagun maar dat zit er niet in. Tazia heeft veel hulp nodig (enfin: haar baasje toch). Lagun heeft het helemaal niet begrepen op de charmes van Tazia en trekt meermaals een lip als ze hallo wil komen zeggen. Zo wordt het dan toch nog een training voor mijn kleine grut ook. Tazia is het niet

gewoon om met honden om te gaan en is enorm opgewonden maar na een uurtje trainen, stappen Tazia en Lagun netjes naast elkaar en naast ons door de hangar.

Ik ben doodop... en de viervoeters ook.

Ideaal om nu door te rijden naar onze vrienden om te gaan nieuwjaren. Het dochtertje des huizes, driejarige Isabella, zit ons al op te wachten. Of om eerlijk te zijn: zit Lagun op te wachten. Niks maakt haar gelukkiger dan dat ze de leiband mag vasthouden in huis en die platjas – die eigenlijk wel boven haar uittorent – mee mag nemen op sleeptouw door de living.

Doe maar meisje, daar worden jullie beiden rustiger van.

Lagun is opvallend veel kalmer ten opzichte van onze vorige bezoeken hier – ondanks dat hij de poes des huizes heeft gespot bij het binnenkomen... Hij mag zelfs een Minnie en Micky pluche hebben van Isabella en gaat er mee op zijn dekentje liggen slapen.

Dag 744 – zondag 11 januari

Vannacht zijn we pas om twee uur thuis gekomen. Lagun, die gisteren niet had ontbeten en gisteravond voornamelijk brood met een paar stukjes vleesoverschot van de gourmet heeft gekregen, heeft best wel honger deze ochtend. Of dat zou je toch denken... toch eet hij zijn kommetje niet meteen leeg.

We maken er een lazy Sunday van en 's namiddags gaan we even wandelen met zijn allen. Het was de bedoeling om een lange wandeling te maken voordat het kleine grut een paar uur alleen zou moeten zitten, maar dat was zonder een uitbundige ongehoorzame platjas gerekend. Hij sleurt werkelijk de armen van mijn lijf en we maken rechtsomkeer naar huis.

Vier uur lang zal hij alleen in de living vertoeven terwijl wij bij mijn zus gaan nieuwjaren. Achteraf gaan we onze kleine vriend halen en rijden we nog even langs bij Barts moeke. Lagun is toch zo dankbaar om terug bij ons te mogen zijn en weet niet waar eerst flokken. Hij wijkt niet van onze zijdes en laat zich zelfs maar heel eventjes verleiden door het groenere gras van Barts moeke buiten.

's Avonds laat peuzelt hij nog snel zijn korrels van deze ochtend op.